

N:o 7.

Ank. till Riksd. kansli den 24 februari 1898, kl. 5 e. m.

Andra kammarens tredje tillfälliga utskotts utlåtande N:o 2 i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om förbud mot försäljning eller spridning af i lungdot (tuberkulos) afliden persons tillhörigheter, innan smittrening (desinfektion) deraf verkställts.

Uti en inom Andra Kammaran väckt och till utskottet hänvisad motion, N:o 42, har herr *Joh. Nilsson* i Sorröd hemställt: — — — »att Riksdagen ville besluta att i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om bestämmelser om förbud mot försäljning å auktion eller spridning på annat sätt af kläder, möbler m. m. efter personer, som affidit af lungdot, förr än fullständig desinfektion derå blifvit verkställd».

Motionären anför: att med anledning af Hans Maj:ts välvisa anordning att på olika orter inom landet åstadkomma sanatorier för lungdotens bekämpande, den tanken gjort sig gällande, att äfven andra försök torde kunna göras för att motarbeta spridningen af denna smygande farsot. Då det är ett känt faktum, att genom spridning af kläder, möbler m. m. efter personer, som affidit af lungdot, sjukdomen på så sätt spridit sig till familjer, som förut ej varit dermed behäftade, så anser motionären, att en lagbestämmelse torde behövas, enligt hvilken helsovårdsnämnd eller kommunalmyndighet i städerna och på landet hade skyldighet tillse att vid dödsfall — som läkare konstaterat vara föranlett af tuberkler eller lungdot — den affidnes tillhörigheter såväl med afseende till rum som kläder och dylikt blefve på det noggrannaste smittrenade, innan försäljning eller spridning deraf på annat sätt finge ega rum. Med afseende på sådana inventarier af ringa värde, som kunde anses smittförande, borde den myn-

dighet, som dervid komme att utöfva tillsyn, ega rätt att, derest den skulle anse en fullständig förstöring medelst förbränning vara af nöden, få vidtaga en sådan åtgärd, i hvilket fall statsverket borde ersätta den uppkomna förlusten.

Utskottet, som varmt uppfattar motionens behjertansvärda syfte, tror sig veta, att på flera ställen inom landet åtgärder i den vägen blifvit träffade, då redan vår nuvarande helsovårdsstadga ger vederbörande rättighet att vidtaga smittrening och andra åtgärder i motionens syfte efter smittosamt sjuke personer. Tyvärr finnas dock ännu på många ställen inom vårt land, isynnerhet på landsbygden, ej tillräckliga förutsättningar för att en så detaljerad lagbestämmelse, som den motionären åsyftat, skulle kunna tillämpas. Att gifva de kommunala myndigheterna rättighet till att utan vidare på statsverkets bekostnad få uppbränna bohagsartiklar, som skulle kunna anses smittförande, tror utskottet lätt skulle kunna leda till missbruk och förvecklingar. Utskottet hyser dock den förhoppning, att Kongl. Maj:t i en snar framtid, efter att hafva låtit utreda, huru tuberkulosens utbredning kraftigast skall kunna motarbetas, för Riksdagen kommer att framlägga förslag i detta syfte, då äfven hvad motionären afsett skulle kunna vinnas. På grund af hvad sålunda blifvit anfördt hemställer utskottet, det Andra Kammarerna måtte för sin del besluta,

att motionen för närvarande icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 24 februari 1898.

På utskottets vägnar:

E. A. ZOTTERMAN.